

Cu poemele reîntregirii ale lui Florian Saioc, „La Centenarul Marii Uniri”

Ion Popescu-Brădiceni

Florian Saioc revine în peisajul liric editorial cu un volum mai consistent de poeme ale reîntregirii, închinat „La Centenarul Marii Uniri”. Bănuind că e, cumva, o cvasiantologie, cred că aş putea aşterne, pe aceste coli de hârtie, două-trei, câte oi fi având pe masa-mi de lucru, câteva considerații, parțial critice, parțial empatice, întrucât eu însumi scriu poezie patriotică.

Oarecum, ultimul simbolist transmodernist care este Florian Saioc mizează în discursul-i poetic pe simboluri vechi și noi reîncorporate în valențele sacre ale cultului pentru patrie. Vibrările emoționale emană dintr-o etică majoră, dintr-un dicteu moral crepuscular, „rezoluțiile” estetice rămânând oarecum în subordinea mesajului direct, mobilizator, pedagogic cu insistență „futuristă”.

Poemele sunt fie lungi „transretorici” tranzistorice cu ancorări temeinice într-un trecut fabulos fie îmbracă haină transnarrativă, având ca nucleu dur fapte istorice glorioase și, de regulă, pline de măreție.

Ca atare, în cea mai transromantică manieră, poetul contrapune extraordinarului trecut prezentul mizer și odios de azi. E un joc antitetic, ferm instituit semiologic între sacrul trecut și profanul prezent, viitorul trebuind obligatoriu a fi întrezărit (transorizontic, ar fi afirmat Lucian Blaga – n.m.) de către poetul-profet, vizionar și vaticinar Florian Saioc, ca fiind desigur strălucit.

Astfel, rezistând, iată, ca poet al contrariilor îngrozitoare, devine automat un condeier sacrificial, devotat unui scop nobil, unei cauze drepte, unui vis național nepieritor.

Poetul din Târgu-Jiul lui Tudor Vladimirescu, al Ecaterinei Teodoroiu, al lui Constantin Brâncuși, și al meu, se lasă predeterminat de valorile perene pe care le reflectă, autoresponsabil, pe traseul fizic-metafizic-transfizic, găsind, ca terț inclus, o mistică a gestului „epocal”, un ritual al rostirii sacerdotale.

Pe Florian Saioc această atitudine îl prinde de minune, atunci când apelează la specii ale genului dicțional precum rugăciunea, eroica, colinda, predica, poeseul, povestea, visarea, binecuvântarea ș.c.l. După cum se observă din start, autorul acestor poeme ale reîntregirii (s.m.) „la centenarul Marii Uniri” nu pregetă a se încrede în ritmurile prozodice „tradițional moderne”, și a le cultiva fără nicio rezervă; căci în concepția-i autotelică, au(c)torul repotențează aspectele: muzical, al poeziei, pictural, arhitectural, compozițional și hermeneuticosimbolic.

Uneori, cum îi era mai de demul bunul obicei, metapoetul își reiterează / își reinventează disponibilitatea spre filosofare, ca în „Poeseul începător” (dedicat scriitorului Nicolae Dragoș – n.m.), sau vocația magiei transrimbaldiene ca în „Magiile lui Constantin” care – de ce n-aș recunoaște demn și bărbătesc – e o neașteptată, totuși, capodoperă a unei dicționalități desprinse din „Cântare Omului” a lui Tudor Arghezi.

O altă poemă – pe direcția Alecsandri – Eminescu – Goga – Beniuc – Păunescu – Doinaș – Frățilă – Țârnea – și anume „Baladă pentru Transilvania”

reprezintă de asemenea o performanță a dicteului românofil, entuziast, dârz, militant pentru ideea menținerii statului național unitar în granițele lui, eventual care să-și recupereze și Basarabia (vezi „fierbinte” pledoarie în grai răscolitor al unor cenuși arhetipale „Chemarea în grai moldovenesc” ori o replică intertextuală onorabilă la „Hora Unirii” a lui Vasile Alecsandri și intitulată de Florian Saioc „Nu-i greu să ne dăm mâna” – n.m.).

Desigur că scriind astfel, cu o credință neșrămutată în rolul încă actual al poeziei patriotice (ci nu patriotarde – n.m.), gorjeanul nostru, membru al Școlii de Literatură de la Târgu-Jiu, renunță la defectuosul „postmodernism” îmbarcându-se – cu arme și bagaje cu tot – pe Arca Metanoică a transmodernismului de frontieră între milenii, dar transfrontalier ca paradigmă, revoluționară negreșit.

